

[Anker Lau.]

international knaphed på råvarer eller halvfabrikata.

Men det fremgår jo samtidig med al ønskelig tydelighed både af den højtærede ministers fremsættelsestale og af de tilkendegivelser, der foreligger fra samarbejdsorganisationen i Paris, at dette ingenlunde betyder en bremse på den almindelige liberalisering.

Da vi i sin tid ophævede den tilsvarende bemyndigelse, var der vist ingen, der kunne forudse krigen i Korea og den udvikling af forsvarsforanstaltningerne, som nu finder sted overalt i verden, og som er den direkte årsag til, at den samarbejdsorganisation i Paris, som hidtil udelukkende har beskæftiget sig med liberaliseringen, nu har set sig nødsaget til at søge gennemført allokeringsordninger for en række vigtige varer og henstille til produktionslandene at forøge produktionen af disse ting mest muligt samt henstille til forbrugslandene at spare mest muligt på disse ting og anvende dem til de mest nødvendige produktioner. Visse leverandørlande ønsker endogså forudgående tilkendegivelse af anvendelsesformålet.

Man kan naturligvis have det standpunkt, som den ærede ordfører for socialdemokratiet havde: at man kunne have ladet denne bemyndigelse stå i foråret, så havde man været fri for at genindføre den nu. Det er naturligvis et standpunkt, men som forholdene lå i foråret med de forventninger, vi stillede til fremtiden, var der ingen grund til at vente, at det skulle blive fornødent, og jeg ser heller ikke så forfærdelig stor en ulykke i, at vi indfører bemyndigelsen påny, når det bliver nødvendigt.

Når alt dette er tilfældet, når vi står overfor, at vi får tildelt nødvendige råvarer i utilstrækkelig mængde, må det være indlysende for enhver, selv for retsforbundet, at det er uundgåeligt for ministeren at have en bemyndigelse som den, der her er stillet forslag om. De partier, der står bag den højtærede regering, vil formentlig stadig mene, at bemyndigelseslove i sig selv er af det onde, men her, hvor der kan blive tale om mange forskellige forhold til vidt forskellige tider, må det vel anses for upraktisk at komme til rigsdagen i hvert enkelt tilfælde. Derimod vil det være rimeligt, at ministeren, som det også er foreslået, drøfter de enkelte spørgsmål med vareforsyningsudvalget. Man kan jo så diskutere, om der i dette udvalg skal træffes en virkelig afgørelse, eller om det skal være på ministerens ansvar efter en drøftelse, beslutningerne træffes.

Jeg skal ikke komme ind på ministerens forskellige bemærkninger vedrørende de enkelte råvaregrupper, hvor der ventes eller allerede er en vis mangel, men jeg vil dog gerne ligesom det ærede medlem hr. H. C. Hansen give ministeren lejlighed til atter at beskæftige sig lidt med den rent øjeblikkelige brændselsituation, da ministerens udtalelser forleden har givet anledning til nogen misforståelse rundt omkring, såvel inden for branchen som blandt forbrugerne. Der er nemlig en vis brændselsmangel i øjeblikket i de kredse, hvor forholdene gør det nødvendigt at købe i små partier, og der er ikke andre lagre til salg end gasværkernes daglige produktion og de små tilførsler udefra, som kommer meget uregelmæssigt frem for tiden. Det er en rent akut situation, der er opstået, fordi disse tilførsler i en måned eller halvanden faktisk har svigtet. Tilførslerne har derimod været ret gode i det forløbne år, og af tallene kan man få det indtryk, at der ikke er mangel, og at beholdningerne må være gode. Beholdningerne er utvivlsomt gode, men de ligger blot ude hos forbrugerne, offentlige værker, industri, ejendomme o. s. v., hvor man som altid på denne årtid har foretaget de fornuftige dispositioner, der er naturlige for administratorer, producenter, grundejere og lejerforeninger, og hvem der forøvrigt interesserer sig for brændselsindkøb midvinters. Nogen særlig ondartet hamstring for lang tid frem tror jeg derimod ikke kan påvises i større udstrækning.

At noget sådant finder sted i en vis udstrækning, kan næppe hindres, men jeg er enig med den højtærede minister i, at det ikke er muligt at gennemføre en rationering midt i en fyringsperiode, og der er heller ikke nogen særlig grund til det i øjeblikket, men der kan tænkes andre veje til at hjælpe på de steder, hvor manglen unægtelig er en ubehagelig realitet. Der er da også nu bestræbelser i gang indenfor erhvervet for at etablere en nødhjælpsordning i lighed med den, vi havde under de hårde isvintre under krigen; det er tanken at etablere nogle nødlagre, der kan sælges i meget små partier med sikkerhed for, at de leveres til forbrugere, der virkelig er i en nødsituation.

Jeg skal herefter vende mig til den liberalisering, som det er naturligt at beskæftige sig med ved behandlingen af dette forslag. For dem, der mener, at liberalisering er et onde eller i alt fald ikke et gode, er det naturligt at holde på restriktionerne, glæde sig, så længe man kan, over deres forøgelse og modarbejde deres afskaffelse, men vi, der anser liberalisering for at være den eneste